

“...ZUZETNO SAM PONOSAN...”

Slavko Magdić je docent za klasičnu harmoniku na Sveučilištu Jurja Dobrile u Puli. Njegovi studenti dobitnici su mnogih nagrada na državnim i međunarodnim natjecanjima, a i sam je sudjelovao u istima kao član i predsjednik prosudbenih vijeća. Redaktor je mnogih novih skladbi za harmoniku, autor mnogobrojnih priredbi za solo harmoniku, voditelj stručnih skupova i seminara, autor metodičkog priručnika. Poznat je i u ulozi dirigenta koji je ravno najpoznatijim simfonijskim orkestrima u regiji (Zagrebačka filharmonija, Beogradska filharmonija, Simfonijski orkestar HRT-a, Varaždinski komorni orkestar). Za svoj dugogodišnji umjetnički i pedagoški rad dobio je više nagrada i priznanja. Ovaj intervju nastao je kao osvrt na koncert Svjetskog orkestra povodom 63. Coupe Mondiala u Varaždinu (op.a. intervju napravljen poslije jedne probe).

Kako napreduju probe, kako ste zadovoljni? Kako je raditi sa Svjetskim orkestrom?

Pa s obzirom na netipičnost situacije - satnica je jako ispunjena i nema puno prostora za probe i za izradu nekih detalja, s obzirom da sam imao 2 puta po 45 minuta

probe za 10 minuta glazbe, vidim da se većina ljudi pripremila unaprijed, znači, pročitan je tekst, naučeno je sve, a sada ostaje, na neki način, samo to usklađivanje koje je zapravo i bit glazbe. Ja mogu reći da sam, sveukupno gledano, zadovoljan. No, što znači biti zadovoljan? Uvijek to može bolje, naravno, i ima tu još dosta prostora, ali ja sam generalno zadovoljan. Evo, razgovarao sam tu i s autorom Fritzom Doblerom i on mi je jučer dao još neke naputke i rekao što bi on i kako želio određena mjesta izvesti. Danas sam ga ponovno pitao i rekao je da zvuči puno bolje i da je za tako kratak rok razumljivo teško očekivati da se napravi nešto više. Prema tomu, ne možemo govoriti unaprijed jer koncert još nije bio i vrlo je nezahvalno tako govoriti apsolutno, ali, mislim generalno gledajući, da je to - to.

Tko je sudjelovao u ovom orkestru?

Od hrvatskih orkestara sudjelovali su: Bela pl.Panthy iz Slavenskog Broda, dva orkestra iz Zagreba - SKUD Ivan Goran Kovačić i HGGD Sloga te harmonikaški orkestar Stanko Mihovilić iz Pule, plus, u rad orkestra su se uključili i neki članovi žirija i ljudi iz svjetske harmonikaške organizacije

kojih isto tako nije malo. Tako da je to jedan skup vrlo različitih ljudi - ovdje sjede ljudi iz Novog Zelanda, Rusije, Amerike, Austrije, Njemačke, Finske, Litve... da koga ne izostavim... iz Velike Britanije...

U čemu je razlika u radu s ovim orkestrom u odnosu na orkestre s kojima ste radili do sada?
Pa...

Ovdje je pretpostavljam velika barijera jezik, budući da su ljudi iz različitih dijelova svijeta. Vidim da govorite na engleskom, ruskom...

Pa da... treba se prilagoditi tomu. To je osnovna stvar. Osnovna stvar za dirigenta je to da izvođači razumiju ono što bi on od njih želio dobiti, jer ako to ne razumiju, onda je zaista teško raditi. E sad, dirigentske škole su tako postavljene da se dirigent obrazuje do te mjere da on rukama, mimikom i cijelim tijelom pokazuje ono što bi želio, ali bez nekog verbalnog kontakta se ne može raditi i tu, naravno, sve treba prilagoditi situaciji. Što se ovog orkestra tiče, trebaju neki naputci na hrvatskom, na engleskom, možda tu i tamo malo na ruskom ili kojem drugom jeziku, ali da se ne izgubi puno vremena, jer smo limitirani s njim. Što se tiče iskustava i razlika, naravno, tu treba voditi računa i napraviti

“Kao Varaždinac se mogu na neki način podičiti tim događajem - da je Svjetski kup uopće održan u Varaždinu i da sam ja tom prigodom dirigirao jednim takvim orkestrom.”

bitnu razliku. Radio sam s dosta tih profesionalnih simfonijskih i gudačkih orkestara. Tamo je ipak sve drugačije i drugačiji je pristup. Imao sam priliku raditi projekte i na dosta Ljetnih škola za kojih 5 dana - ozbiljne cjelovečernje koncerte, i ne samo ja, i moji kolege, i rezultati su uvijek bili na jednom dosta profesionalnom i solidnom nivou jer ljudi dođu s puno entuzijazma i s puno želje i volje da se nešto napravi i onda je to lakše. Čak, ponekad, je i lakše nego u profesionalnom orkestru čiji članovi ponekad “odrađuju” posao onako jer ga “moraju”... Ovdje ljudi sviraju jer ne moraju. Ovdje ne moraju svirati, ali žele svirati. I to je razlika i tu je onda isto tako jedan malo drugačiji odnos.

Sad ste spomenuli te druge orkestre s kojima ste radili. S kojim orkestrom do sada Vam je bilo najdraže raditi? Postoji li takav?

S kojim orkestrom mi je bilo najdraže raditi? Recimo, s Orkestrom Stanko Mihovilić. Tijekom dugogodišnjeg rada na Ljetnim školama zaista smo ostvarili jednu prisnu i dobru suradnju. Izvodili smo programe zaista na vrlo, vrlo solidnom nivou, tehnički vrlo zahtjevne skladbe i s različitim solistima koji su bili tu uključeni, od Petera Soavea i Aleksandra Skljarova te drugih, da nekoga ne izostavim, ali u svakom slučaju, od harmonikaških orkestara - s tim orkestrom mi je bilo zaista zadovoljstvo raditi. Što se tiče profesionalnih orkestara to je druga priča. Radio sam dosta s Varaždinskim komornim orkestrom koji ima opet neku svoju specifičnost, sa Zagrebačkom, s Beogradskom filharmonijom i tako... Nemam opet previše nekih

iskustava, ali su sve to neka posebna iskustva.

Na večerašnjem koncertu izvodite s orkestrom i djelo njemačkog skladatelja Fritza Doblера - Werziade. Na probama imate prisutnog i samog skladatelja. Recite, kako je raditi na nekom komadu kada Vas u isto vrijeme sluša i njegov skladatelj? Osjećate li veći pritisak?

Za mene osobno nije veći pritisak. Samo je pomoć. I prije sam spomenuo, jučer sam na probi došao do maestra, autora i skladatelja Fritza Doblера s partitutom i pitao ga neke stvari. On mi je ukazao par nekih mjesta koje bi on želio da se malo više istaknu na neki način i to smo danas pokušali malo doraditi. Sad, koliko smo uspjeli, to će pokazati koncert. Međutim, prema njegovim riječima on je izrazio tako neko zadovoljstvo s obzirom, opet ponavljam, na uvjete koje imamo, to ne smijemo zaboraviti, na broj proba i sve ostalo. Tako da je to samo dobrodošla pomoć, da sam skladatelj može ukazati na pojedina mjesta kako ih on vidi. No, u nekim dijelovima sam se složio s njim, a u nekim dijelovima sam mu se unaprijed ispričao jer, recimo, srednji dio u Werzijadi osjećam malo drugačije i tako sam mu rekao da ću ga napraviti drugačije, nego kako on smatra i molio ga da mi dopusti tu slobodu jer ja to drugačije i ne mogu odraditi. Ne mogu raditi onako kako ja to ne osjećam. Prema tomu, to je uvijek neki kompromis i pokušavaju se pronaći najbolja rješenja.

Uz vas, večeras, orkestrom dirigira i gospođa Joan Cochran-

Sommers. Jeste li imali priliku razgovarati s njom i kakvo je Vaše mišljenje o njoj?

U svakom slučaju gđa. Sommers je bogata iskustvom i radom s orkestrima. Osobno je toliko ne poznajem. Imali smo priliku jedanput se sresti u Velikoj Britaniji na jednom natjecanju. Tamo smo se upoznali, a sada ovdje ponovno sreli. Ona je zaista puno radila, i s različitim harmonikaškim orkestrima. Osobno mislim, a ovo je zaista moje osobno mišljenje, ali mislim da ćemo se svi složiti, za ovakav kratak period skladba koju dirigira gđa. Sommers, bez obzira na prethodne pripreme i sve to skupa, pošto je ona izuzetno zahtjevna, ritmički prije svega, zaista je vrlo teško to izraditi i dovesti na onaj nivo na koji bi ona to željela da ima više mogućnosti i proba i da se može malo više posvetiti tomu kako bi se to moglo napraviti. Mislim da sasvim dobro zvuči s obzirom na okolnosti.

Pretpostavljam da ste dosada bili već na nekoliko Kupova. Možete li usporediti organizacijski i od strane posjećenosti prijašnje i ovaj Kup? Gdje ste do sada sve bili?

Ne toliko na Kupovima, ali bio sam na dosta međunarodnih natjecanja, u različitim funkcijama, od člana prosudbenih komisija pa predsjednika stručnih odbora pa sam vodio i svoje studente i učenike na natjecanja te sam imao priliku vidjeti različitu organizaciju. Mislim da se Varaždin kao grad ovdje zaista potrudio, i prije svega, to natjecanje organizirao i ne samo organizirao, nego i iskoristio za promociju na za-

iskoristio za promociju na zaista jedan vrlo lijep način. Prije svega ja bih ovdje izdvojio koncert otvaranja koji je bio na jednom visokom umjetničkom doseg, ne samo zbog harmonikaškog orkestra našeg Sveučilišta, nego smo i čuli tri prazvedbe i jednu noviju skladbu, sve djela hrvatskih skladatelja koja su svi u kasnijim razgovorima vrlo pozitivno ocijenili. To je jedan segment. Drugi segment je taj da su dvorane u kojima se odvijaju natjecanja zaista koncertne dvorane. Dobro, danas je ovo zbog...

Zbog broja sudionika u orkestru?

Zbog broja, jer nemamo ovdje takav koncertni prostor u koji bi na pozornicu stavili toliki broj ljudi, ali me iznenadilo da je ta dvorana (op.a. sportska dvorana) akustički vrlo, vrlo solidna, tako da nema nekih većih problema zbog toga. Međutim, dvorana u glazbenoj školi je jedna prekrasna koncertna dvorana. Osim toga, smještaj je za same sudionike izuzetno važna stavka. Ovdje je smještaj u neposrednoj blizini svih događanja pa nema nekih velikih problema oko transporta. Četvrta stvar - evo, ja sam danas bio na 3. krugu kategorije senior i to je bila puna dvorana (op.a. znam, jer sam i sama jedva našla mjesto na kraju dvorane, i pripremala se za intervju). Bila je puna dvorana ljudi! To me izuzetno veseli i znači da su ljudi došli jer ih to zanima. Ja sam Varaždinac, ovdje sam rođen, ovdje sam išao u glazbenu školu, u gimnaziju, radio sam ovdje na glazbenoj školi. Prema tomu, ja sam izuzetno ponosan i moji kolege i prijatelji s kojima sam imao priliku kontaktirati rekli

su mi da su oduševljeni sa svim događanjima, a oni nisu profesionalni glazbenici, nego su ljudi koji vole harmoniku, koji su nekad u nekoj svojoj životnoj dobi svirali nešto i vole instrument i glazbu, vole doći i čuti sve što se događa oko Kupa. Tako da, cjelokupno gledajući, ja smatram da je tu Hrvatsko društvo harmonikaških pedagoga napravilo jedan zaista velik, velik posao, da se u ovim uvjetima u kojima mi danas živimo i radimo organizira to na način na koji je to sve i organizirano. Prema tomu, ja svima čestitam, uključujući sve, od predsjednice gđe. Vjere Odak pa do tajnika Saše Bastaleca koji mi je bio od velike pomoći i puno smo kontaktirali i razgovarali oko različitih problema, pronazili rješenja, uvijek je spreman pomoći, a i drugim kolegama, Valentini Bašnec, Kristijanu Potočnjaku i ostalima koji su tu pomogli.

Kakav bi po Vama bio značaj dolaska Svjetskog kupa harmonike u Hrvatsku? Vjerujem da se zemlje ne biraju nekim slučajnim odabirom, već po nekim zaslugama u harmonikaškom svijetu.

Pa da, opet je to zasluga HDHP-a i prije svega gđe. Vjere Odak. Zahvaljujući njoj, prije svega, i Društvu, Kup je došao u Varaždin. Za nas je to bila prigoda čuti vrhunske izvođače, natjecatelje, mlade ljude koji provode sate, dane i godine vježbajući kako bi usavršili svoje sviranje na instrumentu.

A i pokazati naše orkestre...

Da, da... a osim toga bilo je tu i naših natjecatelja. Oni nisu uspjeli ući u 3. krug, ali su se uspjeli

plasirati u 2. krug. Prema tomu, držimo korak sa svjetskim vrhom i tu smo negdje, nadostaje nam još malo da budemo s njima. Sveukupno gledajući, tu je napravljen jedan veliki posao.

Za kraj, je li Vam drago što je kao grad održavanja manifestacije odabran Varaždin, a ne recimo Zagreb? Jer znamo da tu s Vaše strane ima i lokal patriotizma.

Da, pa naravno da mi je drago! I ne samo to, izuzetno sam ponosan jer ja sam Varaždinac uvijek bio i uvijek ću ostati. Prema tomu, kao Varaždinac se mogu na neki način podičiti tim događajem, da je on uopće održan u Varaždinu i da sam ja tom prigodom dirigirao jednim takvim orkestrom koji je impozantan po broju ljudi i naravno da je to jedna čast i jedan ponos, a na kraju krajeva i rezultat jednog dugogodišnjeg rada i truda grada Varaždina i Glazbene škole da se promovira instrument i da se postignu neki određeni rezultati.

Hvala na razgovoru i sretno na koncertu!

Hvala.

Razgovarala: Marija Plentaj

